

at den er bleven udelukket. Kommissionen har været derovre igen sidste Sommer, men uden noget Resultat for Allinge. Det vilde nu for øvrigt ikke betyde saa stort, hvis Allinge Kommune paa anden Maade kunde blive hjulpen til at faa en bedre Havn, hvad den ved egne Kræfter ikke kan magte. Jeg vil derfor haabe, at naar Krav derom fremkommer, vil den højtærede Minister og det høje Ting vise den ønskede Imødekommen mod Allinge.

Saa kunde jeg ogsaa ønske lige at sige et Par Ord om en Sag, som min ærede Kollega (Ingvar Jensen) omtalte, angaaende Udskæringsanstalten ved Slusegaard, der ligger i hans Valgkreds. Jeg skal ikke nægte, at jeg i Fjor, da jeg deltog i de samme Forhandlinger, fik det Indtryk, at vi kunde vente af den højtærede Landbrugsminister, at han vilde stille Forslag i den Retning paa Finansloven for i Aar. Vel var den første Plan dyr, det skal jeg indrømme, rimeligvis for dyr, men den ændrede Plan, hvorom der blev indgivet Andragende, og som lød paa 8,000 Kr.s Udgift en Gang for alle og 7,000 Kr. aarlig i 5 Aar, var dog overkommelig, og efter de 5 Aars Forløb stod man heller ikke just paa bar Bund. Ejeren af Slusegaard har jo nemlig skriftlig forpligtet sig til at sælge den til en bestemt Minimumspris eller ogsaa at leje videre paa Aaremaal. Men efter den højtærede Ministers Udtalelser nu forleden Dag, er der dog Haab om paa en eller anden Maade muligvis at faa denne Sag ordnet til Gavn for Fiskerne paa Bornholm, der trænge haardt til en saadan Haandsrækning.

Ved Fiskerimødet i Rønne den 24. Juli 1905, hvor der ogsaa var Repræsentanter til Stede for Sverige, blev der vedtaget en Resolution, som gik ud paa, at der, naar Konventionen med Sverige atter skulde fornys, burde gives de bornholmske Fiskere Ret til Sildefiskeri med Drivgarn til Rønneby i Stedet for til Cimbrishamn som Nordgrænse, det vil sige i det Tidsrum af 4 Maanedere af Aaret, hvor denne Ret gælder. Men Konventionen blev fornyet uforandret, hvilket har undret os, da de svenske Tilidsmænd ved dette Møde, Dr. Nordquist og Toldkontrolør Nylin, fandt denne Grænses Udvidelse til Fordel for de bornholmske Fiskere meget rimelig. Derfor har det ogsaa været en Skuffelse for vore fattige Fiskere at erfare dette, at det Ønske ikke blev opfyldt, som man dog havde ventet sig, navnlig da Svenskerne ikke syntes at have noget imod det. Af den Grund forekommer det mig ogsaa, at

vore bornholmske Fiskere kunde have Krav paa Hjælp i en anden Retning, og det har jeg ikke villet undlade at fremføre ved denne Lejlighed.

Dinesen: Jeg skal kun gøre et Par korte Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, den højtærede Minister for offentlige Arbejder fremsatte i Forgaars. Først om Spørgsmaalet Bovbjerg, hvor jeg er den højtærede Minister taknemmelig, fordi han stillede i Udsigt at ville stille Forslag til yderligere Sikring af Kysten paa dette Punkt. Naar den højtærede Minister ytrede, at der var Fare for, at der kunde finde en Bagskæring Sted Syd for den sydlige Høfde ved Bovbjerg, saa er denne Fare efter mit Skøn ikke ringe, og jo længere man venter med at træffe Foranstaltninger imod denne Fare, desto kostbarere bliver det utvivlsomt, thi jo mere er der skaaret bort fra Bakken, jo mere ere de alt bestaaende Høfder udsatte for at lide Skade.

En lignende Bemærkning vil jeg gøre overfor den højtærede Minister i Anledning af, hvad han ytrede om Gilbjerg og Spodsbjerg. Her kan jeg nemlig ikke dele den højtærede Ministers Mening om, at det ikke er af Betydning, at der ogsaa bliver truffet Sikkerhedsforanstaltninger ved Spodsbjerg. Jeg synes af den højtærede Ministers Ytringer at kunne skønne, at det er berettiget at nære nogen Frygt for, at den Uoverensstemmelse, der har været mellem Vandbygningsvæsenet og os her paa Rigsdagen, i hvert Fald bl. a. mig, om Forholdene ved Hundested Havn og ved Spodsbjerg, endnu er til Stede. Det vil jo erindres, at medens afdøde Ingerslev for en Del Aar tilbage var Indenrigsminister, lykkedes det trods Vandbygningsvæsenets stærke Modstand at faa ombygget Hundested Havn, saaledes at den fra at være en Havn med fast Forbindelse med Land blev en Øhavn, og det lykkedes trods Vandbygningsvæsenets Modstand at opretholde den Havn i den Skikkelse, den har faaet, til stor Velsignelse for den Udvikling, der har fundet Sted her ved denne lille Kyst. Befolkningen paa dette Sted er vokset saa ganske overordentlig, at der er Erhverv til næsten tre Gange saa mange Mennesker nu som den Gang. Det synes, som om den Opfattelse, Vandbygningsvæsenet den Gang havde om Forholdene paa dette Sted, endnu er til Stede. Jeg vilde meget beklage, om dette skulde vise sig at være Tilfældet. Jeg kan ikke andet end sige, at jeg endogsaa er saa ubeskedent, at jeg